

Új kiadás – Máté evangéliuma

Az 1975-ben megjelent és 1990-ben revideált protestáns új fordítású Biblia legújabb revíziójának próbakiadását tartja kezében a Tisztelt Olvasó. A Magyar Bibliatársulat 2006-ban kezdett hozzá a revízió előkészítéséhez, az észrevételek gyűjtéséhez. Munkánk most jutott el arra a pontra, hogy az egyházi bibliaolvasó közvélemény elé tárhatjuk a Szöveggondozó Bizottság revíziós munkájának gyümölcseit, köztük Máté evangéliumát.

A bibliai szöveg gondozása során a következő revíziós alapelvekhez igyekeztünk tartani magukat: 1. Figyelembe vettük és értékeltük az 1990 és 2008 között beérkezett észrevételeket és javaslatokat. 2. Meg kívántuk őrizni az új fordítású Biblia alapvető szövegkritikai és fordítási döntéseit (a formális és a dinamikus ekvivalencia kiegyensúlyozott alkalmazása), a bibliai szöveg tagolását és az emelkedett, mai beszélt köznyelvi szintet. Ezeket a területeken csak akkor változtattunk az új fordítás szövegén, ha azt a mai írásértelmezési és fordításelméleti konszenzus megkövetelte. 3. Javítottuk a felismert nyomdahiribákat, fordítási tévedéseket és archaikus (a mai beszélt nyelvben már nem használatos) kifejezéseket. 4. Igyekeztünk javítani a fordítás egységességén, következetességén. 5. Törekedtünk a „jó magyarságú” nyelvi megoldásokra, valamint arra, hogy az új bibliai szöveg felolvasva („szószéki használat”) is jól hangozzék. Legfőképpen pedig azt reméljük, hogy a revíziós munka eredményeként Isten igéje még inkább érthetően és tisztábban szólhat meg magyar nyelven.

A most kézben tartott szöveget a Magyar Bibliatársulat tagegyházainak hivatalos honlapjain, pdf formátumban jelentetjük meg. Pirossal azokat a verseket jelöltük, amelyeket érintett a revíziós folyamat, még ha azok véglegesített szövege nem is feltétlenül változott az 1990-es ÚF-hoz képest. Feketével azokat a verseket szedtük, amelyeket nem érintette a revíziós munkafolyamat.

Köszönjük az eddig kapott észrevételeket, és arra szeretnénk kérni mindenkit, hogy a revideált szöveggel kapcsolatos véleményével bátran keressen meg bennünket az info@bibliatarsulat.hu e-mail címen vagy levélben a 1113 Budapest Bocskai út 35. postacímen.

Magyar Bibliatársulat

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

1

Jézus Krisztus származása (Lk 3,23–38)

¹Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve. ²Ábrahám fia volt Izsák, Izsák fia Jákób, Jákób fiai pedig Júda és testvérei. ³Júda fia volt a Támártól született Pérec és Zerah, Pérec fia Hechrón, Hechrón fia pedig Rám. ⁴Rám fia volt Amminádáb, Amminádáb fia Nahsón, Nahsón fia Szalmón. ⁵Szalmón fia volt Ráhábtól Boáz, Boáz fia Ruthtól Óbéd, Óbéd fia Isai. ⁶Isai fia volt Dávid király.

Dávid fia volt Salamon, Úriás feleségétől. ⁷Salamon fia volt Roboám, Roboám fia Abijjá, Abijjá fia pedig Ászá. ⁸Ászá fia volt Jósafát, Jósafát fia Jórám, Jórám fia Uzziás. ⁹Uzziás fia volt Jótám, Jótám fia Áház, Áház fia Ezékiás. ¹⁰Ezékiás fia volt Manassé, Manassé fia Ámón, Ámón fia Jósiás. ¹¹Jósiás fia pedig Jekonjá és testvérei, a babiloni fogságbavitel idején.

¹²A babiloni fogságbavitel után: Jekonjá fia volt Sealtiél, Sealtiél fia Zerubbábel.

¹³Zerubbábel fia volt Abihúd, Abihúd fia Eljákim, Eljákim fia pedig Azór. ¹⁴Azór fia volt Cádók, Cádók fia Ákim, Ákim fia Elihúd. ¹⁵Elihúd fia volt Eleázár, Eleázár fia Mattán, Mattán fia Jákób.

¹⁶Jákób fia volt József, férje annak a Máriának, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek.

¹⁷Összesen tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni fogságbavitelig is tizennégy nemzedék, a babiloni fogságbaviteltől Krisztusig szintén tizennégy nemzedék.

Jézus Krisztus születése

¹⁸Jézus Krisztus születése pedig így történt: Mikor anyja, Mária már jegyese volt Józsefnek, de még nem keltek egybe, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. ¹⁹Férje, József, aki igaz ember volt, és nem akarta őt szégyenbe hozni, elhatározta, hogy titokban elbocsátja. ²⁰Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. ²¹Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből. ²²Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: ²³„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnek nevezik majd” – ami azt jelenti: „Velünk az Isten.”

²⁴József pedig, amikor felébredt álmából, úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, és feleségül vette őt, ²⁵de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.

2

A napkeleti bölcsek imádják Jézust

¹Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, ²és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt. ³Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.

⁴Összehívott minden főpapot és a nép írástudóit, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. ⁵Azok ezt mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: ⁶„Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népem, Izráelt.”

⁷Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, és gondosan kikérdezte őket, hogy mikor jelent meg a csillag, ⁸majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjetek el, és

kérdősködjétek a gyermek felől; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!

⁹Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. ¹⁰Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. ¹¹Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. ¹²Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Menekülés Egyiptomba

¹³Miután elmentek, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket. ¹⁴Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. ¹⁵Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el a fiamat.”

A betlehemi gyermekek megöletése

¹⁶Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, ahhoz az időhöz mérten, melyet a bölcsektől megtudott. ¹⁷Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált: ¹⁸„Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.”

Visszatérés Názáretbe

¹⁹Heródes halála után, íme, az Úr angyala álomban megjelent Józsefnek Egyiptomban, ²⁰és ezt mondta: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek. ²¹Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. ²²Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik apja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea vidékére ment; ²³és amikor odaért, egy Názáret nevű városban telepedett le, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.

3

Keresztelő János (Mk 1,2–8; Lk 3,1–9.15–18; Jn 1,6–28)

¹Azokban a napokban kezdett Keresztelő János prédikálni Júdea pusztájában: ²Térjétek meg, mert elközelített a mennyek országa! ³Mert ő az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kialt szava hangzik a pusztában: készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” ⁴János teveszőr ruhát viselt, derekán pedig bőrvet, tápláléka sáska volt és vadméz.

⁵Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; ⁶és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. ⁷Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szaduceusok közül sokan jönnek, hogy megkeresztelje őket, így szólt hozzájuk: Ti viperafajzatok! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől? ⁸Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsöt, ⁹és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak. ¹⁰A fejsze már a fák gyökerén van: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. ¹¹Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjétek, de aki utánam jön, erősebb nálam, a saruját vinni se vagyok méltó. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket. ¹²Kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: csűrbe hordja gabonáját, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Jézus megkeresztelése (Mk 1,9–11; Lk 3,21–22; Jn 1,32–34)

¹³Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoszhoz, hogy keresztelje meg őt. ¹⁴János azonban megpróbálta visszatartani őt: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám? ¹⁵Jézus ezt válaszolta: Engedj most, mert így illik minden igazságot betöltenünk. Akkor engedett neki. ¹⁶Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Lelke mint egy galamb aláereszkedik, és őreá száll. ¹⁷És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

4*Jézus megkísértése (Mk 1,12–13; Lk 4,1–13)*

¹Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. ²Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. ³Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré. ⁴Ő így válaszolt: Meg van írva: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” ⁵Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, ⁶és így szólt hozzá: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: „Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” ⁷Jézus ezt mondta neki: Viszont meg van írva: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” ⁸Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, ⁹és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem. ¹⁰Ekkor így szólt hozzá Jézus: Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” ¹¹Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.

Jézus prédikálni kezd (Mk 1,14–15; Lk 4,14–15)

¹²Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába. ¹³Majd elhagyta Názáretet, elment, és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftáli területén, ¹⁴hogy beteljesedjék az, amit Ézsaiás prófétált: ¹⁵„Zebulon földje és Naftáli földje, a Tenger melléke, a Jordánon túl, pogányok Galileája! ¹⁶A nép, amely sötétségben él, nagy világosságot lát, és akik a halál árnyékának földjén élnek, azoknak világosság támad.” ¹⁷Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.

Jézus elhívja első tanítványait (Mk 1,16–20; Lk 5,1–11; Jn 1,35–51)

¹⁸Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrást, amint hálójukat a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. ¹⁹Így szólt hozzájuk: Jöjjetek utánam, és én emberhalászkokká teszek titeket. ²⁰Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt. ²¹Miután továbbment onnan, meglátott két másik testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát és testvérét, Jánost, amint a hajóban apjukkal, Zebedeuszal együtt rendezgették hálójukat, és őket is elhívta. ²²Ők pedig azonnal otthagyták a hajót és apjukat, és követték őt.

Jézus tanít és gyógyít (Mk 3,7–12; Lk 6,17–19)

²³Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében. ²⁴El is terjedt a híre egész Szíriában, és hozzá vitték a sokféle betegségtől és kintől gyötört szenvedőket, a megszállottakat, holdkórosokat és bénákat, és meggyógyította őket. ²⁵Nagy sokaság követte Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.

5

A HEGYI BESZÉD

Bevezetés

¹Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. ²Ő pedig megszólalt, és így tanította őket:

Kik a boldogok? (Lk 6,20–23)

³Boldogok a lelki szegények,
mert övék a mennyek országa.

⁴Boldogok, akik sírnak,
mert ők megvigasztaltatnak.

⁵Boldogok a szelídek,
mert ők öröklik a földet.

⁶Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra,
mert ők megelégtetnek.

⁷Boldogok az irgalmasok,
mert ők irgalmasságot nyernek.

⁸Boldogok a tiszta szívűek,
mert ők meglátják Istent.

⁹Boldogok, akik békét teremtenek,
mert ők Isten fiainak neveztetnek.

¹⁰Boldogok, akiket az igazságért üldöznek,
mert övék a mennyek országa.

¹¹Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. ¹²Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek.

Só és világosság (Mk 9,50; 4,21; Lk 14,34–35; 8,16; 11,33)

¹³Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. ¹⁴Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. ¹⁵Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

A törvény magyarázata

¹⁷Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat.

¹⁸Mert bizony mondom nektek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg az egész be nem teljeseedik. ¹⁹Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában. ²⁰Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok nem múlja felül az írástudók és farizeusok igazságát, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

²¹Hallottátok, hogy megmondattott a régieknek: „Ne ölj!” Mert aki öl, megérdemli az ítéletet. ²²Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik testvéreire, megérdemli az ítéletet, aki pedig azt mondja testvéreinek: Ostoba! – megérdemli, hogy a nagytanács elé kerüljön; aki pedig azt mondja: Bolond! – méltó a gyeheña tüzére. ²³Amikor tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasza van ellened, ²⁴hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb testvéreddel, és akkor térj vissza, és vidd

fel ajándékokat! ²⁵Békülj meg ellenfeleddel idejében, amíg együtt vagy vele az úton, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és börtönbe ne kerülj! ²⁶Bizony, mondom neked, ki nem jössz onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillérig.

²⁷Hallottátok, hogy megmondatott: „Ne paráználkodj!” ²⁸Én pedig azt mondom nektek: aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében. ²⁹Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mintha egész tested vettetik a gyehegnára. ³⁰Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mintha egész tested vettetik a gyehegnára.

³¹Megmondatott ez is: Aki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet! ³²Én pedig azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság esetét kivéve, az házasságtörővé teszi őt, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.

³³Hallottátok azt is, hogy megmondatott a régieknek: Ne szegd meg esküdet, hanem teljesítsd az Úrnak, amit esküvel fogadtál! ³⁴Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjétek: sem az égnek, mert az Isten trónusa, ³⁵sem a földre, mert az lábainak zsámolya, sem Jeruzsálemre, mert az a nagy Király városa; ³⁶de ne esküdj saját fejedre sem, hiszen egyetlen hajszáladat sem teheted fehérré vagy feketévé. ³⁷Ellenben ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van.

³⁸Hallottátok, hogy megmondatott: „Szemet szemért, fogat fogért.” ³⁹Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosz emberrel, hanem aki arcul üt téged jobb felől, tartsd oda annak arcod másik felét is! ⁴⁰Ha valaki pereskedni akar veled, és el akarja venni az alsóruhádát, engedd át neki a felsőt is! ⁴¹Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre! ⁴²Aki kér tőled, annak adj, és ne fordulj el a kölcsönt kérőtől!

⁴³Hallottátok, hogy megmondatott: „Szeresd felebarátodat”, és gyűlöld ellenségedet. ⁴⁴Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, ⁴⁵hogy így mennyei Atyátoknak fiai legyetek, mert ő felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. ⁴⁶Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? ⁴⁷És ha csak testvéreiteket köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik a többi népek is? ⁴⁸Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6

Az adakozás

¹Vigyázzatok: kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, csak azért, hogy lássák azt, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyától. ²Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony, mondom nektek: megkapják jutalmukat. ³Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, ⁴hogy adakozásod rejtve maradjon; és majd a te Atyád, aki látja a rejtett dolgokat, megjutalmaz téged.

Az imádkozás (Lk 11,1–4)

⁵Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom nektek: megkapják jutalmukat. ⁶Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.

⁷Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a többi nép, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. ⁸Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek tőle. ⁹Ti azért így imádkozzatok:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,

szenteltessék meg a te neved,

¹⁰jöjjön el a te országod,

legyen meg a te akaratod,

amint a mennyben,

úgy a földön is;

¹¹mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,

¹²és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;

¹³és ne vígy minket kísértésbe,

de szabadíts meg a gonosztól;

mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség

mindörökké. Ámen.

¹⁴Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok.

¹⁵Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

A böjtölés

¹⁶Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat. ¹⁷Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, ¹⁸hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja ami titokban történik, megjutalmaz majd téged.

Az igazi kincs (Lk 12,33–34)

¹⁹Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok betörnek és ellopják, ²⁰hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. ²¹Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.

A test lámpása (Lk 11,34–36)

²²A test lámpása a szem. Ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. ²³Ha pedig a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, mily nagy akkor a sötétség!

Isten és a mammon (Lk 16,13)

²⁴Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket fogja gyűlölni, a másikat pedig szeretni, vagy az egyikhez ragaszkodik majd, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Isten gondviselése (Lk 12,22–31)

²⁵Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál?

²⁶Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál? ²⁷Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? ²⁸Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, ²⁹de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. ³⁰Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?

³¹Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? ³²Ilyesmikért a többi nép töri magát; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. ³³Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és

mindezek ráadásként megadatnak majd nektek. ³⁴Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.

7

A képmutató ítélkezés (Lk 6,37–38.41–42)

¹Ne ítéljete, hogy ne ítéltessetek! ²Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal fogtok megítéltetni; és amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek majd. ³Miért nézed a szálkát a testvéred szemében, a saját szemedben pedig még a gerendát sem veszed észre? ⁴Vagy hogyan mondhatod testvérednek: Hadd vegyem ki a szálkát a szemedből! – miközben ott a gerenda a saját szemedben? ⁵Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd testvéred szeméből a szálkát.

A szent dolgok megbecsülése

⁶Ne adjátok azt, ami szent, a kutyáknak, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, nehogy lábukkal megtiporják azokat, majd ellenetek fordulva széttépjenek titeket.

Az imádság meghallgatása (Lk 11,9–13)

⁷Kérjete, és adatik nektek, keressete, és találtok, zörgessete, és megnyittatik nektek. ⁸Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. ⁹Vagy ki az közületek, aki fiának követ ad, amikor az kenyeret kér tőle, ¹⁰vagy amikor halat kér, kígyót ad neki? ¹¹Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérnek tőle?

Az arany szabály (Lk 6,31)

¹²Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük, mert ezt tanítja a törvény és a próféták.

Szoros kapu, keskeny út (Lk 13,23–24)

¹³Menjete be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik bemennek azon. ¹⁴Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

A hamis próféták (Lk 6,43–44)

¹⁵Óvakodjatek a hamis prófétáktól, akik báránybőrbe bújva jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. ¹⁶Gyümölcsokról ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról füget? ¹⁷Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. ¹⁸Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, a rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. ¹⁹Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják, és tűzre vetik. ²⁰Tehát gyümölcsokról ismeritek meg őket.

Isten akaratának cselekvése (Lk 6,46; 13,26–27)

²¹Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. ²²Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? ²³És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatek tőlem, ti gonosztevők!

Aki kősziklára épít (Lk 6,46–49)

²⁴Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát. ²⁵És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és

nekirontottak annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapozva. ²⁶Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. ²⁷És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és beleütöttek abba a házba; és az összedőlt, és teljesen elpusztult.

A Hegyi Beszéd vége

²⁸Amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, a sokaság álmélkodott tanításán, ²⁹mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudóik.

8

Jézus meggyógyít egy leprást (Mk 1,40–45; Lk 5,12–16)

¹Amikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte őt, ²és íme, odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz. ³Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: Akarom. Tisztulj meg! És azonnal megtisztult a leprától.

⁴Ekkor így szólt hozzá Jézus: Vigyázz, senkinek se szólj, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes rendelt el, bizonyosságul nekik.

Jézus meggyógyítja a kapernaumi százados szolgáját (Lk 7,1–10; Jn 4,46–53)

⁵Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte őt: ⁶Uram, a szolgálóm bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak. ⁷Ő így szólt hozzá: Elmegyek, és meggyógyítom. ⁸De a százados ezt felelte: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm. ⁹Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, nekem is vannak alárendelt katonáim. És ha azt mondom az egyiknek: menj el, akkor elmegy, és a másiknak: gyere ide, akkor idejön, vagy ha szólok a szolgálómnak: tedd meg ezt, akkor megteszi. ¹⁰Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt az őt követőkhöz: Bizony, mondom nektek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben. ¹¹De mondom nektek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában; ¹²akik pedig a mennyek országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. ¹³A századosnak pedig ezt mondta Jézus: Menj el, és legyen a te hited szerint. És meggyógyult a szolgáló még abban az órában.

Jézus meggyógyítja Péter anyósát (Mk 1,29–31; Lk 4,38–39)

¹⁴Amikor Jézus bement Péter házába, látta, hogy annak anyósa lázasan fekszik. ¹⁵Megérintette a kezét, és elhagyta az asszonyt a láz, és felkelt, és szolgált neki.

Jézus sok beteget meggyógyít (Mk 1,32–34; Lk 4,40–41)

¹⁶Amikor beesteledt, sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szavával kiűzte a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított, ¹⁷hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondottak: „Erőtlenségünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta.”

Jézus követése (Lk 9,57–60)

¹⁸Amikor Jézus meglátta maga körül a sokaságot, megparancsolta, hogy keljenek át a túlsó partra. ¹⁹És odalépve így szólt hozzá egy írástudó: Mester, követlek téged, bárhová mégy. ²⁰Jézus ezt mondta neki: A rókáknak barlangjuk van és az égi madaraknak fészükük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. ²¹Egy másik tanítvány pedig ezt mondta neki: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az apámat. ²²De Jézus így szólt hozzá: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak eltemessék saját halottaikat!

Jézus lecsendesíti a tengert (Mk 4,35–41; Lk 8,22–25)

²³Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai. ²⁴És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. ²⁵Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: Uram, ments meg minket, elveszünk! ²⁶De ő így szólt hozzájuk: Mit féltek, ti kicsinyhitűek? Ekkor felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és minden elcsendesült. ²⁷Az emberek pedig elcsodálkoztak, és ezt mondták: Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?

Jézus meggyógyít két gadarai megszállottat (Mk 5,1–20; Lk 8,26–39)

²⁸Amikor a túlsó partra, a gadaraiak földjére ért, két megszállott ment elé, akik a sírboltokból jöttek elő; annyira veszedelmesek voltak, hogy senki sem mert azon az úton járni. ²⁹És egyszerre felkiáltottak: Mi dolgod velünk, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? ³⁰Tőlük távolabb egy egész sereg disznót legeltettek. ³¹Az ördögök pedig ezt kérték tőle: Ha kiűzöl minket, küldj a disznónyájba! ³²Ő pedig ezt mondta nekik: Menjetek! Akkor azok előjöttek, és belementek a disznókba. És íme, a meredekről a tengerbe rohant az egész nyáj, és beleveszett a vízbe. ³³A legeltetők pedig elfutottak, és a városba érve elhíreszteltek mindent, azt is, ami a megszállottakkal történt. ³⁴Ezután az egész város kiment Jézus elé, és amikor meglátták, kérték, hogy menjen el a határukba.

9

Jézus meggyógyítja a bénát (Mk 2,1–12; Lk 5,17–26)

¹Jézus hajóra szállva átkelt, és elment a maga városába. ²És íme, odavittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: Bízzál, fiam, megbocsáttatnak a te bűneid. ³Ekkor néhányan az írástudók közül így szóltak magukban: istenkáromló! ⁴Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat, ezt mondta: Miért gondoltok gonosz szívetekben? ⁵Ugyan mi könnyebb? Azt mondani, hogy megbocsáttatnak a te bűneid, vagy ezt mondani: kelj fel, és járj? ⁶De azért, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – ekkor ezt mondta a bénának: Kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza! ⁷Ő pedig felkelt, és hazament. ⁸Amikor a sokaság ezt látta, félelem fogta el őket; és dicsőítették Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek.

Jézus elhívja Mátét (Mk 2,13–17; Lk 5,27–32)

⁹Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert a vámszedő helyen ülni, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az felkelt, és követte őt. ¹⁰És történt, amikor Jézus asztalnál ült a házban, hogy sok vámszedő és bűnös jött, és odatelepedett Jézushoz és az ő tanítványaihoz. ¹¹Meglátták ezt a farizeusok, és szóltak tanítványainak: Miért eszik a ti mesteretek vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? ¹²Ő pedig, amikor ezt meghallotta, így szólt: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. ¹³Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: „Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot.” Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.

Jézus tanítása a böjtről (Mk 2,18–22; Lk 5,33–39)

¹⁴Akkor odamentek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid viszont nem böjtölnek? ¹⁵Jézus ezt mondta nekik: Gyászolhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak. ¹⁶Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás tovább szakítja a ruhát, és még nagyobb lesz a szakadás. ¹⁷Új bort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped: a bor is kiömlik, a tömlő is tönkremegy; hanem új bort új tömlőbe töltenek, és akkor mindkettő megmarad.

*A vérfolyásos asszony meggyógyítása**Jairus leányának feltámasztása (Mk 5,21–43; Lk 8,40–56)*

¹⁸Miközben ezeket mondta nekik, íme, egy előljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: A leányom most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezed, és élni fog. ¹⁹Jézus felkelt, és követte őt tanítványaival együtt.

²⁰És íme, egy tizenkét éve vérfolyásos asszony odament hozzá, és hátulról megérintette ruhája szegélyét, ²¹mert ezt mondta magában: ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok. ²²Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.

²³Amikor Jézus bement az előljáró házába, és meglátta a furulyásokat meg a zajongó sokaságot, ²⁴így szólt: Menjetek innen, mert nem halt meg a leányka, csak alszik. Azok pedig kinevették őt. ²⁵Amikor azután kiküldték onnan a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felkelt. ²⁶És híre ment ennek az egész vidéken.

Jézus meggyógyít két vakot (Mt 20,29–34; Mk 10,46–52; Lk 18,35–43)

²⁷Amikor Jézus továbbment onnan, követte őt két vak, akik ezt kiáltották: Könyörülj rajtunk, Dávid Fia! ²⁸Amikor bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus pedig megkérdezte tőlük: Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni? Ezt felelték: Igen, Uram! ²⁹Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: Legyen a ti hitetek szerint! ³⁰Erre megnyílt a szemük. Jézus pedig megparancsolta nekik: Vigyázzatok, senki meg ne tudja! ³¹De azok kimenve onnan, elterjesztették hírét az egész vidéken.

Jézus meggyógyítja a megszállott némát (Mt 12,22–24; Mk 3,22; Lk 11,14–15)

³²Alighogy ezek elmentek, íme, odavittek hozzá egy megszállott némát. ³³Miután kiüzte belőle az ördögöt, megszólalt a néma, a sokaság pedig elcsodálkozott, és ezt mondta: Sohasem láttak még ilyet Izráelben! ³⁴A farizeusok viszont ezt mondták: Az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket.

Az aratnivaló sok, a munkás kevés (Mk 6,6.34; Lk 10,1–2; Jn 4,35)

³⁵Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. ³⁶Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elveszettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. ³⁷Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: ³⁸kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.

10*Jézus kiküldi tizenkét tanítványát (Mk 6,7–11; Lk 6,13–16; 9,1–5; 10,1–12)*

¹Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget.

²A tizenkét apostol neve pedig ez: az első Simon, akit Péternek hívnak, és testvére, András és Jakab, a Zebedeus fia és testvére, János, ³Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő, Jakab, az Alfeus fia és Taddeus, ⁴Simon, a Kananeus és Júdás, az Iskáriótes, aki el is árulta őt.

⁵Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, megparancsolva nekik: Idegen népekhez vezető útra ne térjétek, samaritánusok városába ne menjétek be, ⁶inkább menjétek Izráel házának elveszett juhaihoz! ⁷Menjétek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!

⁸Gyógyítsatok betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok! ⁹Ne vigyetek magatokkal sem aranyat, sem ezüstöt, sem rézpénzt az övetekben, ¹⁰sem tarisznyát az útra, sem két felsőruhát, sem sarut, sem botot: mert méltó a munkás a kenyérére.

¹¹Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre, és maradjatok annál, míg csak tovább nem mentek. ¹²Amikor beléptek a házba, köszöntsétek a ház népét, ¹³és ha a ház népe méltó, szálljon rá békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok! ¹⁴Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg beszédeteket: menjetek ki abból a házból vagy városból, még a port is verjétek le lábatokról! ¹⁵Bizony, mondom nektek: könnyebb lesz Sodoma és Gomora földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.

¹⁶Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok! ¹⁷Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógaikban, ¹⁸sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyosságul nekik és a népeknek. ¹⁹Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogyan szóljatok vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. ²⁰Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok. ²¹Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen, és megölik őket, ²²és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevéért, de aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog. ²³Ha pedig üldöznek az egyik városban, meneküljétek a másikba! Bizony, mondom nektek: még végig sem járjátok Izráel városait, mire eljön az Emberfia.

²⁴Nem különb a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az ő uránál. ²⁵Elég a tanítványnak, hogy olyan legyen, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább a háza népét?

²⁶Ne féljétek hát tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződne, és olyan titok, amely ki ne tudódna. ²⁷Amit mondom nektek a sötétben, azt mondjátok el napvilágnál; amit fülbe sűgva hallotok, azt hirdessétek a háztetőkről! ²⁸Ne féljétek azoktól, akik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljétek, aki mind a lelket, mind a testet elpusztíthatja a gyehennában.

²⁹Nem úgy van, hogy két verebet adnak egy fillérért, de egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudta nélkül? ³⁰Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva. ³¹Ne féljétek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.

³²Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, ³³aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.

³⁴Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. ³⁵Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, ³⁶és így az embernek ellensége lesz a háza népe. ³⁷Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; ³⁸és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, az nem méltó hozzám. ³⁹Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét értem, az megtalálja azt.

⁴⁰Aki titeket befogad, az engem fogad be, és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem. ⁴¹Aki befogad egy prófétát azért, mert az próféta, prófétának járó jutalmat kap; aki pedig egy igaz embert fogad be azért, mert az igaz, igaz embernek járó jutalmat kap.

⁴²Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony, mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát.

11

Keresztelő János kérdése és Jézus válasza (Lk 7,18–30)

¹Amikor Jézus elmondta parancsait a tizenkét tanítványnak, továbbment onnan, hogy tanítson és igét hirdessen a városokban.

²János pedig, amikor hallott a börtönben Krisztus cselekedeteiről, elküldte tanítványait, ³és megkérdezte tőle: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk? ⁴Jézus így válaszolt nekik: Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: ⁵vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, ⁶és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.

⁷Amikor azok elindultak, Jézus beszélni kezdett a sokaságnak Jánosról: Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni? ⁸Ugyan miért mentetek ki? Finom ruhába öltözött embert látni? Íme, akik finom ruhákat viselnek, azok a királyok palotáiban vannak. ⁹Ugyan miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony, mondom nektek, még profétánál is nagyobb. ¹⁰Ő az, akiről meg van írva: „Íme, én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.” ¹¹Bizony, mondom nektek: az asszonytól születettek között nincs nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála. ¹²Keresztelő János napjaitól mostanáig a mennyek országa erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. ¹³Mert valamennyi próféta és a törvény is Jánosig profétált. ¹⁴És ha el akarjátok fogadni, ő maga Illés, akinek el kellett jönnie. ¹⁵Akinek van füle, hallja! ¹⁶De mihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a piacon ülő gyermekekhez, akik ezt kiáltják a többieknek:

¹⁷Zenéltünk nektek,
és nem táncoltatok;
siratót mondtunk,
és nem gyászoltatok.

¹⁸Mert eljött János, aki nem eszik, és nem is iszik, és ezt mondják: Ördög van benne! ¹⁹Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és ezt mondják: Íme, falánk és részeges, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség.

Jézus kárhoztatja a meg nem térő városokat (Lk 10,13–15)

²⁰Akkor feddeni kezdte azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, mert nem tértek meg: ²¹Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen bűnbánatot tartottak volna zsákruhában és hamuban! ²²Sőt mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak könnyebb lesz az ítélet napján, mint nektek. ²³Te is, Kapernaum, talán az égig emelkedsz? A pokolig fogsz alászállni! Mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek nálad történtek, megmaradt volna a mai napig. ²⁴Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked.

Jézus hálaadása és hívó szava (Lk 10,21–22)

²⁵Abban az időben így szólt Jézus: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. ²⁶Igen, Atyám, mert így láttad jónak. ²⁷Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. ²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.

12

Kalásztépés szombaton (Mk 2,23–28; Lk 6,1–5)

¹Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és kalászkat szakítottak le, és azt ették. ²Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: Íme, tanítványaid olyat tesznek, amit szombaton nem szabad. ³Ő pedig ezt válaszolta nekik: Nem

olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kísérőivel együtt megéhezett? ⁴Miként ment be az Isten házába, és hogyan ették meg a szent kenyereket, amelyeket nem lett volna szabad megenni sem neki, sem kísérőinek, hanem csak a papoknak? ⁵Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek? ⁶De mondom nektek, nagyobb van itt a templomnál! ⁷Ha pedig értenétek, mit jelent ez: „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot”, nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek. ⁸Mert az Emberfia ura a szombatnak.

Jézus meggyógyítja a sorvadttal kezűt szombaton (Mk 3,1–6; Lk 6,6–11)

⁹Onnan eltávozva bement a zsinagógájukba, ¹⁰ahol volt egy sorvadttal kezű ember. Megkérdezték Jézustól: Szabad-e szombaton gyógyítani? – azért, hogy vádat emeljenek ellene. ¹¹Ő pedig ezt mondta nekik: Ki az közületek, akinek ha egyetlen juha van, és az verembe esik szombaton, nem ragadja meg, és nem húzza ki? ¹²Mennyivel többet ér az ember a juhnál! Szabad tehát jót tenni szombaton. ¹³Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Ő kinyújtotta, és az újra olyan egészséges lett, mint a másik. ¹⁴A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele. ¹⁵Mivel Jézus tudta ezt, eltávozott onnan. És sokan követték őt, ő pedig meggyógyította mindnyájukat, ¹⁶és megparancsolta nekik, hogy ne fedjék fel, kicsoda ő, ¹⁷hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált: ¹⁸„Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akiben gyönyörködöm! Lelkemet adom neki, és ítéletet hirdet a népeknek. ¹⁹Nem szít viszályt, és nem lármáz, senki sem hallja hangját az utcákon. ²⁰Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölgő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az ítéletet. ²¹És az ő nevében reménykednek majd a népek.”

Jézust Belzebub szövetségesének mondják (Mk 3,22–30; Lk 11,14–23; 12,10; Mt 9,32–34; Lk 6,43–45)

²²Akkor odavittek hozzá egy vak és néma megszállottat, és ő meggyógyította, úgyhogy a néma beszélt és látott. ²³És az egész sokaság megdöbbenve kérdezte: Csak nem ő a Dávid Fia? ²⁴A farizeusok pedig, akik ezt hallották, így szóltak: Ez nem űzheti ki az ördögöket másként, csak Belzebubbal, az ördögök fejedelmével! ²⁵Ő pedig, ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik: Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával. ²⁶Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, akkor meghasonlott önmagával: hogyan maradhat fenn így az országa? ²⁷És ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki? Ezért ők lesznek a ti bírúitok! ²⁸Ha viszont én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa. ²⁹Vagy hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem köti azt az erős embert? Akkor kirabolhatja a házat. ³⁰Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem velem gyűjt, az tékozol.

³¹Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik majd az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. ³²Aki az Emberfia ellen szól valamit, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.

³³Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát. ³⁴Ti viperafajzatok! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létetekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. ³⁵A jó ember jó kincseiből jót hoz elő, a gonosz ember gonosz kincseiből gonoszt hoz elő. ³⁶De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: ³⁷mert szavaid alapján ítéltetsz majd igaznak, és szavaid alapján ítéltetsz majd bűnösnek.

Jézustól jelt kívánnak (Lk 11,16; 11,29–32; 11,24–26; Mt 16,1–4; Mk 8,11–12)

³⁸Akkor újra megszólította őt néhány írástudó és farizeus: Mester, jelt akarunk látni tőled. ³⁹Ő pedig így válaszolt nekik: Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. ⁴⁰Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel. ⁴¹Ninive lakói feltámadnak majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkal együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; de íme, nagyobb van itt Jónásnál! ⁴²Dél királynője feltámad majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkal együtt, és elítéli ezt a nemzedéket, mert ő a föld végső határáról is eljött, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; de íme, nagyobb van itt Salamonnál!

⁴³Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál. ⁴⁴Akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, üresen, kiséperve és felékesítve találja azt. ⁴⁵Akkor elmegy, maga mellé vesz másik hét lelket, még magánál is gonoszabbakat, és bemenve megtelepednek ott; és végül ennek az embernek az állapota rosszabb lesz, mint azelőtt volt. Ez történik majd ezzel a gonosz nemzedékkal is.

Jézus igazi rokonai (Mk 3,31–35; Lk 8,19–21)

⁴⁶Még beszélt Jézus a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele. ⁴⁷Valaki szólt neki: Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled. ⁴⁸Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? ⁴⁹Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: Íme, az én anyám és az én testvéreim! ⁵⁰Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám.

13

A magvető (Mk 4,1–20.25; Lk 8,4–15.18)

¹Azon a napon kiment Jézus a házból, és leült a tenger partján, ²de nagy sokaság gyűlt köré, úgyhogy hajóba szállt, és leült; az egész sokaság pedig a parton állt.

³Azután elmondott nekik sok mindent példázatokban: Íme, kiment a magvető vetni, ⁴és amint vetette a magot, néhány az útfélre esett, jöttek a madarak, és felkapkodták azokat. ⁵Más magok köves helyre estek, ahol kevés volt a föld, és azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben; ⁶de amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak. ⁷Más magok tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották azokat. ⁸A többi viszont jó földbe esett, és termést hozott: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit. ⁹Akinek van füle, hallja!

¹⁰A tanítványok odamentek hozzá, és megkérdezték tőle: Miért beszélsz nekik példázatokban? ¹¹Ő így válaszolt: Mert nektek megadatott, hogy ismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak pedig nem adatott meg. ¹²Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van. ¹³Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, és nem értenek, ¹⁴és beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése: „Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjétek! ¹⁵Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

¹⁶A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall. ¹⁷Bizony, mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották.

¹⁸Ti azért halljátok meg a magvető példázatát! ¹⁹Mindazokhoz, akik hallják a mennyek országának igéjét, és nem értik, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami szívükbe van vetve: ez az

útfélre esett mag. ²⁰A köves talajra esett mag pedig az, aki hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, ²¹de valójában nincs gyökere, nem állhatatos: mihelyt nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal elbukik. ²²A tövisek közé esett mag pedig az, aki hallja az igét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, és terméketlen lesz. ²³A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.

A búza és a konkoly

²⁴Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a szántóföldjébe. ²⁵De amíg az emberek aludtak, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment. ²⁶Amikor a vetés szárba szökken, és kezdett kalászt hozni, látható lett a konkoly is. ²⁷A szolgák ekkor odamentek a gazdához, és ezt mondták neki: Uram, te jó magot vetettél a földedbe. Honnan került hát bele a konkoly? ²⁸Ő pedig így felelt: Valamilyik ellenségem tette ezt! A szolgák erre megkérdezték: Akarod-e, hogy elmenjünk, és összeszedjük a konkolyt? ²⁹Ő azonban így válaszolt: Nem, mert amíg a konkolyt szednétek, kiszagatnátok vele együtt a búzát is. ³⁰Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig, és majd az aratás idején szólok az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig gyűjtsétek be csűrömbe!

A mustármag és a kovász (Mk 4,31–34; Lk 13,18–21)

³¹Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet vesz az ember, és elvet a szántóföldjébe. ³²Ez ugyan kisebb minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél, és fává lesz, úgyhogy eljönnek az égi madarak, és fészket raknak ágai között.

³³Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet vesz az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel.

³⁴Mindezt példázatokban mondta el Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit nem mondott nekik, ³⁵hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Példázatokra nyitom meg számat, a világ kezdete óta rejtett dolgokat jelentek ki.”

A búza és a konkoly példázatának értelme

³⁶Ekkor elbocsátotta a sokaságot, és bement a házba, tanítványai pedig ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Magyarázd meg nekünk a szántóföldben nőtt konkoly példázatát! ³⁷Ő pedig így válaszolt nekik: Az, aki a jó magot veti, az Emberfia, ³⁸a szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának fiai, a konkoly a gonosz fiai, ³⁹az ellenség, aki elvetette a konkolyt, az ördög; az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. ⁴⁰Ahogy tehát a konkolyt összegyűjtik és megégetik, úgy lesz a világ végén. ⁴¹Az Emberfia elküldi majd angyalait, és összegyűjtenek országából minden botránkozást okozót és gonosztevőt, ⁴²és a tüzes kemencébe vetik őket: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. ⁴³Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap. Akinek van füle, hallja!

Az elrejtett kincs, az igazgyöngy és a háló

⁴⁴Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.

⁴⁵Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. ⁴⁶Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.

⁴⁷Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett háléhoz is, amely mindenféle halat összegyűjt. ⁴⁸Amikor megtelik, kivonják a partra, és nekiülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. ⁴⁹Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják

a gonoszokat az igazak közül, ⁵⁰és a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. ⁵¹Megértettétek mindezt? – kérdezte tőlük Jézus. Azok így válaszoltak: Igen. ⁵²Ő pedig ezt mondta nekik: Azért minden írástudó, aki tanítványává lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a házigazdához, aki újat és ót hoz elő kamrájából.

Jézus Názáretben (Mk 6,1–6; Lk 4,16-30; Jn 6,42; 4,44)

⁵³Miután Jézus elmondta ezeket a példázatokat, továbbment onnan. ⁵⁴És hazájába érve úgy tanította őket a zsinagógájukban, hogy megdöbbenve mondták: Honnan van benne ez a bölcsesség és a csodatevő erő? ⁵⁵Vajon nem az ácsmester fia ez? Nem az ő anyját hívják Máriának, testvéreit pedig Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? ⁵⁶És a nőtestvérei is nem itt élnek valamennyien? Ugyan honnan van benne mindez? ⁵⁷És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában. ⁵⁸Nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt.

14

Keresztelő János halála (Mk 6,14; 6,17–29; Lk 9,7–9; 3,19–20)

¹Abban az időben Heródes, a negyedes fejedelem, meghallotta, hogy mit beszélnek Jézusról, ²és ezt mondta szolgálóinak: Ez az ember Keresztelő János, ő támadt fel a halottak közül, és ezért vannak benne a csodatevő erők. ³Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe záratta, testvéreinek, Fülöpnek a felesége, Heródiás miatt. ⁴János ugyanis azt mondta neki: Nem szabad együtt élned vele! ⁵Heródes szerette volna megöletni, de félt a sokaságtól, mert prófétának tartották. ⁶Amikor azonban eljött Heródes születésnapja, Heródiás leánya táncolt a társaság előtt, és ez kedvére volt Heródesnek; ⁷ezért esküvel fogadta, hogy bármit kér, megadja neki. ⁸Ő pedig anyja tanácsára így szólt: Add nekem egy tálon Keresztelő János fejét. ⁹A király elkomorodott, de esküje és a vendégek miatt megparancsolta, hogy teljesítsék kérését. ¹⁰Elküldte embereit, lefejeztette Jánost a börtönben. ¹¹Elhozták a fejét egy tálon, átadták a leánynak, ő pedig odavitte anyjának. ¹²Azután eljöttek tanítványai, elvitték a holttestet, és eltemették. Majd elmentek, és hírül adták ezt Jézusnak.

Ötezer ember megvendégelése (Mk 6,34–44; Lk 9,10–17; Jn 6,1–15)

¹³Amikor meghallotta ezt Jézus, eltávozott onnan hajón egy lakatlan helyre egyedül. Amikor meghallotta ezt a sokaság, gyalog követte őt a városokból. ¹⁴Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket.

¹⁵Amikor esteledett, odamentek hozzá tanítványai, és ezt mondták: Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak. ¹⁶Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem kell elmenniük: ti adjatok nekik enni!

¹⁷Ők így válaszoltak: Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk. ¹⁸Ő pedig ezt mondta: Hozzátok nekem ide azokat! ¹⁹Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a füre, azután vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. ²⁰Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral. ²¹Aki pedig evett, mintegy ötezer férfi volt az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Jézus a tengeren jár (Mk 6,45–52; Jn 6,16–21)

²²Ezután nyomban sürgetni kezdte tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. ²³Miután elbocsátotta a sokaságot, egyedül felment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

²⁴A hajó pedig már messze eltávolodott a partról, és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt. ²⁵Már hajnalodott, mikor Jézus odament hozzájuk a tengeren járva. ²⁶Mikor

pedig a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És ijedtükben felkiáltottak. ²⁷De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: Bízhatok, én vagyok, ne féljetek! ²⁸Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízben! ²⁹Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter kiszállva a hajóból, járnival kezdett a vízben, és elindult Jézus felé. ³⁰Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg! ³¹Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél? ³²És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. ³³A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: valóban Isten Fia vagy!

Jézus sok beteget meggyógyít (Mk 6,53–56)

³⁴Átkelve Genezáretnél értek partot. ³⁵Amikor felismerték őt annak a helynek a lakói, hírvil adták az egész környéken, és odavittek hozzá minden beteget, ³⁶és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét megérinthessék. És aki csak megérintette, meggyógyult.

15

Jézus tanítása a tisztaságról (Mk 7,1–23)

¹Akkor farizeusok és írástudók mentek Jeruzsálemből Jézushoz, és ezt mondták: ²Miért szegik meg tanítványaid a vének hagyományát? Amikor ugyanis étkeznek, nem mossák meg a kezüket. ³Ő így válaszolt nekik: És ti miért szegitek meg Isten parancsolatát a ti hagyományotokért? ⁴Mert Isten ezt mondta: „Tiszteld apádat és anyádat”, és ezt: „Aki gyalázza apját vagy anyját, halállal bünhődjék.” ⁵Ti pedig azt tanítjátok, hogy aki ezt mondja apjának vagy anyjának: áldozati ajándék az, amivel kötelességem volna téged megsegíteni, ⁶annak nem kell tisztelnie az apját. Így tettétek érvénytelenné Isten ígését a ti hagyományotokért. ⁷Képmutatók, helyesen prófétált rólatok Ézsaiás: ⁸„Ez a nép ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem. ⁹Pedig hiába tisztelnek engem, ha tanításként emberi parancsolatokat tanítanak.”

¹⁰Ekkor odahívta a sokaságot, és így szólt hozzájuk: Halljátok és értsétek meg! ¹¹Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert. ¹²Tanítványai ekkor hozzá lépve megkérdezték tőle: Tudod-e, hogy a farizeusok megbotránkoztak, amikor meghallották ezt a beszédet? ¹³Ő pedig így válaszolt: Minden növényt, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, ki fognak gyomlálni. ¹⁴Hagyjátok őket, világtalanok vak vezetői ők! Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek. ¹⁵Péter ekkor ezt kérte: Magyarázd meg nekünk az előbbi példázatot! ¹⁶Ő pedig így szólt: Még mindig értetlenek vagytok? ¹⁷Nem gondoltok arra, hogy minden, ami bemegy a szájon, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe kerül? ¹⁸Ami azonban kijön a szájából, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert. ¹⁹Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások és istenkáromlások. ²⁰Ezek teszik tisztátalanná az embert. De az, hogy mosatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.

A kánaáni asszony (Mk 7,24–30)

²¹Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére. ²²És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötöri a gonosz lélek! ²³Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá a tanítványai, és kérték: Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik. ²⁴De ő így felelt: Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhainhoz. ²⁵Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam! ²⁶Jézus erre így válaszolt: Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak. ²⁷Az asszony azonban így felelt: Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek

gazdájuk asztaláról lehullanak. ²⁸Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.

Négyezer ember megvendéglése (Mk 7,31–37; 8,1–10)

²⁹Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai-tenger mellé, felment a hegyre, és ott leült.

³⁰Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, ő pedig meggyógyította őket. ³¹A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok egészségesek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izráel Istenét.

³²Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton. ³³Tanítványai így válaszoltak: Honnan volna itt a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot? ³⁴Jézus megkérdezte tőlük: Hány kenyereketek van? Ők így feleltek: Hét, és egy kevés halunk. ³⁵Miután megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre, ³⁶vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷Mindnyájan ettek, és jóllaktak, azután hét kosarat szedtek tele a maradék darabokkal. ³⁸Akik pedig ettek, négyezren voltak férfiak, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

³⁹Ezek után elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba, és lement Magadán vidékére.

16

A farizeusok jelt kívánnak (Mk 8,11–21; Lk 11,16–29; 12,1; Mt 12,38–39)

¹A farizeusok és a szaduceusok odamentek, hogy kísértsék őt, és kérték, hogy mutasson mennyei jelt nekik. ²Ő azonban így válaszolt nekik: Napnyugtakor azt mondjátok, hogy szép idő lesz, mert vörös az ég. ³Reggel pedig, hogy ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Képmutatók! Az ég színét meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? ⁴E gonosz és parázna nemzedék jelt kíván, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Ezzel otthagya őket, és elment.

⁵Amikor a tanítványok átmentek a túlsó partra, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

⁶Jézus így szólt hozzájuk: Vigyázzatok, és óvakodjatok a farizeusok és szaduceusok kovászatól! ⁷Ők pedig így gondolkodtak magukban: Nem is hoztunk kenyeret! ⁸Tudva ezt Jézus, így szólt hozzájuk: Miért gondolkodtok magatokban azon, ti kicsinyhitűek, hogy nincs kenyereketek? ⁹Még mindig nem értitek? Nem emlékeztek az ötezer ember öt kenyérére, és arra, hány kosárra valót szedtetek össze? ¹⁰A négyezer ember hét kenyérére sem emlékeztek, és arra sem, hány kosár maradékot szedtetek össze? ¹¹Miért nem értitek meg, hogy én nem kenyérről beszéltem nektek? Óvakodjatok a farizeusok és szaduceusok kovászatól! ¹²Ekkor megértették: nem azt mondta, hogy a kenyér kovászatól óvakodjanak, hanem a farizeusok és szaduceusok tanításától.

Péter vallástétele (Mk 8,27–30; Lk 9,18–21)

¹³Amikor Jézus Cézárea Filippi vidékére ért, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Emberfiát? ¹⁴Ők így válaszoltak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának. ¹⁵Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? ¹⁶Simon Péter így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. ¹⁷Jézus ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. ¹⁸Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. ¹⁹Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is. ²⁰Akkor megparancsolta tanítványainak: ne mondják meg senkinek, hogy ő a Krisztus.

Jézus először szól nyíltan haláláról és feltámadásáról (Mk 8,31–33; Lk 9,22)

²¹Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni az ő tanítványainak arról, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. ²²Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled! ²³Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, kísértesz engem, mert nem Isten akaratára ügyelsz, hanem az emberekére.

Jézus követése (Mk 8,34–9,1; Lk 9,23–27)

²⁴Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. ²⁵Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét értem, megtalálja azt. ²⁶Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjjal a lelkéért? ²⁷Mert eljön az Emberfia az ő Atyjának dicsőségében angyalaival együtt, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint. ²⁸Bizony, mondom nektek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízelelik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országában.

17

Jézus megdicsőülése (Mk 9,2–13; Lk 9,28–36)

¹Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette külön Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket egy magas hegyre. ²És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a világosság. ³És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. ⁴Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarsz, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. ⁵Miközben ezt mondta, íme, fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok! ⁶Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. ⁷Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: Keljete fel, és ne féljete! ⁸Amikor pedig föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.

⁹Miközben jöttek le a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül. ¹⁰Erre megkérdezték tőle tanítványai: Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie? ¹¹Ő így válaszolt: Illés valóban eljön, és helyreállít mindent. ¹²Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is. ¹³Ekkor értették meg a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.

A holdkóros fiú meggyógyítása (Mk 9,14–29; Lk 9,37–43a)

¹⁴Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult előtte, ¹⁵és ezt mondta: Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved: gyakran esik a tűzbe, meg a vízbe is. ¹⁶Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani. ¹⁷Jézus így válaszolt: Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt ide! ¹⁸Ekkor Jézus rákiáltott, és kiment abból az ördög, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában. ¹⁹Akkor külön a tanítványok odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni? ²⁰Ő így válaszolt: Kishitűségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: menj innen oda, akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen. ²¹Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.

Jézus másodszer szól haláláról és feltámadásáról (Mk 9,30–32; Lk 9,43b–45)

²²Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: Az Emberfia emberek kezébe adatik, ²³és megölik őt, de a harmadik napon feltámad. Ekkor igen elszomorodtak.

Jézus megfizeti a templomadót

²⁴Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedik, és megkérdezték tőle: A ti mesteretek nem fizet templomadót? ²⁵De igen – felelte. És amikor bement a házba, mielőtt még szólt volna, Jézus megkérdezte: Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: a fiaiktól vagy az idegenektől? ²⁶Miután így felelt: Az idegenektől, Jézus ezt mondta neki: Akkor tehát a fiak szabadok. ²⁷De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.

18

A kisgyermek példája

Botránkozás és botránkoztatás (Mk 9,33–37.42–48; Lk 9,46–48; 17,1–2)

¹Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? ²Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, ³és ezt mondta: Bizony, mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. ⁴Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. ⁵És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be. ⁶Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. ⁷Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat!

⁸Ha a kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le, és vedd el magadtól: jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kezeddal vagy két lábaddal együtt vettetsz az örök tűzre. ⁹Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki, és vedd el magadtól: jobb neked, ha fél szemmel mégy be az életre, mint ha két szemeddel együtt vettetsz a gyehenna tüzére.

¹⁰Vigyázzatok, nehogy egyet is megvessetek e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát.

Az eltévedt juh (Lk 15,3–7)

¹¹Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. ¹²Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet? ¹³És ha megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el.

¹⁴Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.

Testvériség a gyülekezetben (Lk 17,3)

¹⁵Ha pedig vétkezik ellened a testvéred, menj el hozzá, fedd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a testvéredet. ¹⁶Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. ¹⁷Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek! Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt! ¹⁸Bizony, mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. ¹⁹Bizony, mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban,

amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. ²⁰Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

A gonosz szolga

²¹Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek? Még hétszer is? ²²Jézus így válaszolt: Mondom neked, nemhogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is. ²³Ezért hasonló a mennyek országa ahhoz a királyhoz, aki számadást akart tartani szolgálóival. ²⁴Amikor hozzákezdett, egy olyan embert vittek elé, aki tízezer talentummal volt adósa. ²⁵Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és úgy fizesse meg. ²⁶A szolga ekkor leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked. ²⁷Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. ²⁸Amikor azonban kiment az a szolga, találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! ²⁹Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel irántam, és megadom majd neked. ³⁰De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe záratta őt, amíg meg nem fizeti a tartozását. ³¹Amikor szolgatársai látták ezt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. ³²Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. ³³Nem kellett volna neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? ³⁴És ura haragjában átadta őt a hóhéroknek, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozását. ³⁵Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő testvérenek.

19

Kérdés a házassági elválásról (Mk 10,1–12; Mt 5,31–32; Lk 16,18)

¹Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, elhagyta Galileát, és elment Júdeának a Jordánon túli vidékére. ²Nagy sokaság követte, és ott meggyógyította őket.

³Ekkor farizeusok mentek hozzá, hogy kísértsék őt, és megkérdezték tőle: Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét? ⁴Ő pedig így válaszolt: Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket? ⁵És ezt mondta Isten: „Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” ⁶Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember el ne válassa. ⁷Erre azt mondták neki: Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja a feleségét, adjon neki válólevelet? ⁸Jézus így válaszolt nekik: Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeteket, de ez kezdettől fogva nem így volt. ⁹Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – a paráznság esetét kivéve –, és más vesz feleségül, az házasságtörő.

¹⁰Erre így szóltak hozzá tanítványai: Ha ilyen a férj helyzete a feleséggel, akkor nem érdemes megházasodni. ¹¹Ő azonban így válaszolt nekik: Nem mindenki fogadja be ezt a beszédet, csak azok, akiknek megadatott. ¹²Mert vannak házasságra alkalmatlanok, akik anyjuk méhétől így születtek, és vannak házasságra alkalmatlanok, akiket az emberek tettek házasságra alkalmatlanná, és vannak házasságra alkalmatlanok, akik önmagukat tették házasságra alkalmatlanná a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el!

Jézus megáldja a gyermekeket (Mk 10,13–16; Lk 18,15–17)

¹³Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét, és imádkozzék értük, a tanítványok azonban rájuk szóltak. ¹⁴De Jézus ezt mondta: Engedjétek e kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa. ¹⁵Azután rájuk tette a kezét, és eltávozott onnan.

A gazdag ifjú (Mk 10,17–27; Lk 18,18–27)

¹⁶Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: Mester, mi jót tegyek, hogy örök életet nyerjek? ¹⁷Ő pedig azt mondta neki: Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat! ¹⁸Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ezeket: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ¹⁹tiszteld apádat és anyádat”, és „szeresd felebarátodat, mint magadat!” ²⁰Az ifjú erre ezt mondta: Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem? ²¹Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem. ²²Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

²³Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Bizony, mondom nektek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába. ²⁴Ismét mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. ²⁵Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek, és így szóltak: Akkor kicsoda üdvözülhet? ²⁶Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta nekik: Embereknek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.

A tanítványok jutalma (Mk 10,28–31; Lk 18,28–30)

²⁷Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, hát velünk mi lesz? ²⁸Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony, mondom nektek, hogy ti, akik követtetek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül trónszékébe, ti is tizenkét trónszékbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. ²⁹És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. ³⁰De sok elsőből lesz utolsó, és utolsóból első.

20

A szőlőmunkások

¹Hasonló a mennyek országa ahhoz a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. ²Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe. ³Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, ⁴és ezt mondta nekik: Menjete el ti is a szőlőmbe, és ami jogos, megadom nektek. ⁵Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanígy tett. ⁶Amikor pedig délután öt óra tájban is kiment, talált újabb embereket, akik ott álldogáltak, és megkérdezte tőlük: Miért álltok itt egész nap tétlenül? ⁷Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott fel bennünket. Erre ezt mondta nekik: Menjete el ti is a szőlőmbe! ⁸Miután pedig beesteledett, ezt mondta a szőlő gazdája a munkások vezetőjének: Hívd ide a munkásokat, és fizesd ki a bérüket, az utolsókon kezdve az elsőig. ⁹Ekkor jöttek azok, akik öt óra tájban álltak munkába, és kaptak egy-egy dénárt. ¹⁰Amikor az elsők jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de egy-egy dénárt kaptak ők is. ¹¹Amikor átvették, zúgolódní kezdtek a gazda ellen, ¹²és ezt mondták: Ezek az utolsók egyetlen órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőségtől. ¹³Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Vajon nem egy dénárban egyeztél meg velem? ¹⁴Vedd, ami a tied, és menj! Én pedig az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked. ¹⁵Hát nem tehetek azt a javaimmal, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én jó vagyok hozzájuk? ¹⁶Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók.

Jézus harmadszor szól haláláról és feltámadásáról (Mk 10,32–34; Lk 18,31–34)

¹⁷Amikor Jézus Jeruzsálembe készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: ¹⁸Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a

főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik,¹⁹ és átadják a népeknek, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.

Zebedeus fiainak kérése (Mk 10,35–45; Lk 22,24–27; Lk 12,50)

²⁰Akkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. ²¹Jézus megkérdezte tőle: Mit akarsz? Ő így felelt: Mondd, hogy melletted üljön az én két fiam a te országodban, az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől. ²²Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni? Ők így feleltek: Kiihatjuk. ²³Erre ő ezt mondta nekik: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azoké lesz, akiknek az én Atyám elkészítette. ²⁴Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. ²⁵De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a népek felett zsarnokoskodnak fejedelmek, és vezetőik hatalmaskodnak rajtuk. ²⁶De közöttetek ne így legyen, hanem aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, ²⁷és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. ²⁸Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.

A két jerikói vak meggyógyítása (Mk 10,46–52; Lk 18,35–43)

²⁹Amikor elindultak Jerikóból, nagy sokaság követte őt. ³⁰És íme, két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, így kiáltottak: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! ³¹A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de ők még hangosabban kiáltották: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk! ³²Jézus megállt, megszólította őket, és ezt kérdezte: Mit akartok, mit tegyek veletek? ³³Ők ezt mondták: Uram, nyisd meg a szemünket! ³⁴Jézus megszánta őket, megérintette szemüket, és azonnal visszanyerték látásukat, és követték őt.

21

Jézus bevonul Jeruzsálembe (Mk 11,1–11; Lk 19,28–38; Jn 12,12–19)

¹Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus előreküldte két tanítványát, ²és ezt mondta nekik: Menjetek az elöttetek lévő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt, oldjátok el, és vezessétek hozzám. ³Ha valaki szólna nektek, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat. ⁴Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által:

⁵„Mondjátok meg Sion leányának:
Íme, királyod jön hozzád,
aki alázatos és számárháton ül,
igavonó állat csikóján.”

⁶A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik:

⁷odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig felült rá.

⁸A sokaság az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták.

⁹Az előtte haladó és az őt követő sokaság pedig ezt kiáltotta:

Hozsánna a Dávid Fiának!
Áldott, aki jön az Úr nevében!
Hozsánna a magasságban!

¹⁰Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezték: Kicsoda ez? ¹¹A sokaság ezt mondta: Ő Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

Jézus megtisztítja a templomot (Mk 11,15–19; Lk 19,45–48; Jn 2,13–22)

¹²Azután bement Jézus a templomba, és kiűzte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárosok székeit pedig felborította, ¹³és ezt mondta

nekik: Meg van írva: „Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek.”

¹⁴Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomba, és meggyógyította őket.

¹⁵Amikor pedig a főpapok és az írástudók látták a csodákat, amelyeket tett, és a gyermekeket, akik a templomban ezt kiáltozták: „Hozsánna a Dávid Fiának!” – haragra lobbantak, ¹⁶és így szóltak hozzá: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig így válaszolt nekik: Hallom. Sohasem olvastátok: „Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet”?

¹⁷Erre otthagya őket kiment a városból Betániába, és ott töltötte az éjszakát.

A fügefafa elszáradása (Mk 11,12–14.20–24)

¹⁸Amikor korán reggel a város felé ment, megéhezett. ¹⁹Meglátott egy fügefát az út mellett, odament, de semmit sem talált rajta, csak levelet. Ekkor így szólt hozzá: Ne teremjen rajtad gyümölcs soha többé! És azonnal elszáradt a fügefafa. ²⁰Amikor látták ezt a tanítványok, elcsodálkoztak, és azt kérdezték: Hogyan száradt el ilyen hirtelen ez a fügefafa? ²¹Jézus így válaszolt nekik: Bizony, mondom nektek, ha van hitetek, és nem kételkedtek, nemcsak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem, ha ennek a hegynek azt mondjátok: Emelkedj fel, és vesd magad a tengerbe! – az is meglesz. ²²És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.

Kérdés Jézus hatalmáról (Mk 11,27–33; Lk 20,1–8)

²³Azután bement a templomba, és miközben tanított, a főpapok a nép véneivel együtt odamentek hozzá, és azt kérdezték tőle: Milyen hatalommal teszed ezeket, és ki adta neked ezt a hatalmat? ²⁴Jézus így válaszolt nekik: Én is kérdezek tőletek valamit, és ha megfeleltek rá, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket. ²⁵Honnan való volt János keresztsége: mennyből vagy emberektől? Ők pedig így tanakodtak egymás között: Ha azt mondjuk, mennyből, azt fogja mondani nekünk: Akkor miért nem hittetek neki? ²⁶Ha pedig azt mondjuk, emberektől, akkor félhetünk a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja. ²⁷Ezért ezt felelték Jézusnak: Nem tudjuk. Ő pedig így válaszolt nekik: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.

A két testvér példázata

²⁸Erről pedig mit gondoltok? Egy embernek volt két fia. Az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam, menj el, dolgozz ma a szőlőben! ²⁹Ő így felelt: Nem akarok; később azonban meggondolta magát, és elment. ³⁰Azután a másikhoz fordulva annak is ugyanezt mondta. Ő azonban így felelt: Megyek, uram – de nem ment el. ³¹Ki teljesítette a kettő közül az apja akaratát? Azt felelték: Az első. Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony, mondom nektek, hogy a vámszedők és a parázna nők előttetek mennek be az Isten országába. ³²Mert eljött hozzátok János az igazság útján, de nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek neki. Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.

A gonosz szőlőművesek (Mk 12,1–12; Lk 20,9–19)

³³Hallgassatok meg egy másik példázatot! Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. ³⁴Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést. ³⁵A munkások megfogták szolgálait, és volt, akit megvertek, volt, akit megöltek, és volt, akit megköveztek. ³⁶Ekkor újabb szolgálakat küldött, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is. ³⁷Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni. ³⁸De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: Ez az örökös! Gyertek, öljük meg, hogy mienk legyen az örökség. ³⁹Majd megragadták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték. ⁴⁰Amikor megjön a szőlő ura, vajon mit tesz ezekkel a munkásokkal? ⁴¹Ezt felelték neki: Rosszért rosszal fizetve elpusztítja őket, a

szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják neki a termést a maga idejében.
⁴²Megkérdezte tőlük Jézus: Sohasem olvastátok az Írásokban: „A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő, az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben”? ⁴³Ezért mondom nektek, hogy elvéteitek tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsseit. ⁴⁴És aki erre a kőre esik, összezúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.

⁴⁵Amikor a főpapok hallották példázatait, megértették, hogy róluk beszél. ⁴⁶El akarták fogni, de féltek a sokaságtól, mert az prófétának tartotta.

22

A királyi menyegző (Lk 14,15–24)

¹Jézus ismét példázatokban beszélt hozzájuk: ²Hasonló a mennyek országa ahhoz a királyhoz, aki menyegzőt készített a fiának. ³Elküldte szolgálait, hogy hívják össze a meghívottakat a menyegzőre, de azok nem akartak elmenni. ⁴Ekkor újabb szolgálait küldött, akikhez így szólt: Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, elkészítettem az ünnepi lakomát, ökreim és hízott állataim levágva, és minden készen van, jöjjetek a menyegzőre! ⁵De némelyek, ezzel mit sem törődve, elmentek: egyik a földjére, a másik a kereskedésébe. ⁶A többiek pedig megragadták szolgálait, bántalmazták és megölték őket. ⁷A király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette. ⁸Akkor ezt mondta szolgálainak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. ⁹Menjetek ki tehát az országutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre! ¹⁰A szolgálak ki is mentek az utakra, összegyűjtöttek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel. ¹¹Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve, ¹²és így szólt hozzá: Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott. ¹³Akkor a király ezt mondta szolgálainak: Kötözzétek meg kezét-lábát, és vessétek ki a külső sötétségre; ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. ¹⁴Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.

Az adópénz (Mk 12,13–17; Lk 20,20–26)

¹⁵Akkor a farizeusok elmentek, és elhatározták, hogy egy kérdéssel fogják törbe csalni.
¹⁶Elküldték tehát hozzá a Heródes-pártiakkal együtt a tanítványaikat, akik ezt mondták: Mester, tudjuk, hogy igaz ember vagy, és az Isten útját az igazsághoz ragaszkodva tanítod, és nem törödsz azzal, hogy ki mit mond, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét.
¹⁷Mondd meg tehát nekünk, mit gondolsz: szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy sem?
¹⁸Jézus pedig felismerve gonoszságukat, így szólt: Képmutatók, miért kísértetek engem?
¹⁹Mutassátok nekem az adópénzt! Azok pedig odavittek neki egy dénárt. ²⁰Ő megkérdezte tőlük: Kié ez a kép és ez a felirat? ²¹Azt felelték: A császáré. Ő akkor ezt mondta nekik: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené. ²²Amikor ezt meghallották, elcsodálkoztak, és otthagya őt, elmentek.

Kérdés a feltámadásról (Mk 12,18–27; Lk 20,27–40)

²³Azon a napon szadduceusok is mentek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték őt: ²⁴Mester! Mózes ezt mondta: „Ha valaki úgy hal meg, hogy nincs fiúgyermek, akkor testvére vegye feleségül az asszonyt, és támasszon utódot testvérenek.”
²⁵Volt nálunk hét testvér: az első, miután megnősült, meghalt, és mivel nem volt utóda, a feleségét testvéreire hagyta. ²⁶Hasonlóan a második is, a harmadik is, és így egymásután mind a hét. ²⁷Végül meghalt az asszony is. ²⁸A feltámadáskor tehát a hét közül melyiké lesz az asszony, hiszen mindegyiké volt? ²⁹Jézus így válaszolt nekik: Tévelyegtek, mivel nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát. ³⁰Mert a feltámadáskor nem házasodnak, férjhez

sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.³¹ A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e, amit Isten mondott nektek:³² „Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene”? Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké.

³³Amikor a sokaság ezt hallotta, álmélkodott tanításán.

A nagy parancsolat (Mk 12,28–34; Lk 10,25–28)

³⁴Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szaduceusokat elnémította, összegyűltek.

³⁵Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta őt, és megkérdezte tőle:³⁶ „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”³⁷ Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”³⁸ Ez az első és a nagy parancsolat.³⁹ A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”⁴⁰ E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Krisztus Dávidnak Fia és Ura (Mk 12,35–37a; Lk 20,41–44)

⁴¹Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte tőlük Jézus:⁴² „Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia? Ezt felelték: Dávidé.”⁴³ Ő azt kérdezte: „Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által urának, amikor ezt mondja:⁴⁴ „Így szól az Úr az én uramhoz: Ülj az én jobbomra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet!”⁴⁵ Ha tehát Dávid urának nevezi őt, miképpen lehet a fia?”⁴⁶ De senki sem tudott neki válaszolni egyetlen szót sem, és attól a naptól fogva senki sem merte őt megkérdezni többé.

23

Jézus beszéde az írástudók és a farizeusok ellen (Mk 12,37b–40; Lk 20,45–47; 11,37–52)

¹Akkor Jézus így szólt a sokasághoz és a tanítványaihoz:² Az írástudók és a farizeusok Mózes törvényhozó székében ülnek.³ Mindazt tehát, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert nem azt teszik, amit mondanak.⁴ Súlyos és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállára rakják, de maguk egy ujjal sem akarják azokat megmozdítani.⁵ Mindent csak azért tesznek, hogy lássák az emberek: megszélesítik imaszíjjaikat, és megnagyobbítják ruhabojtjaikat;⁶ a lakomákon az asztalfőn és a zsinagógákban a főhelyeken szeretnek ülni;⁷ szeretik, ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket.

⁸De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.⁹ Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.¹⁰ Ne hívassátok magatokat tanítóknak se, mert egy a ti tanítótok: a Krisztus.¹¹ Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok!¹² Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

¹³Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.

¹⁴Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házáat, és színlelésből mégis hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra.

¹⁵Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen embert megtérítsetek, és ha ez megtörtént, akkor a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.

¹⁶Jaj nektek, vak vezetők, akik ezt mondjátok: ha valaki a templomra esküszik, az érvénytelen, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.¹⁷ Bolondok és vakok, mi a nagyobb: az arany vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?¹⁸ Ezt is mondjátok: ha valaki az oltárra esküszik, az érvénytelen, de ha valaki a rajta levő ajándékokra esküszik, azt köti az eskü.¹⁹ Bolondok és vakok, mi a nagyobb: az ajándék vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot?²⁰ Aki tehát az oltárra esküszik, az arra is esküszik, ami rajta van.²¹ Aki pedig a

templomra esküszik, az arra is esküszik, aki benne lakozik. ²²Aki pedig az égre esküszik, az Isten trónusára esküszik, és arra is, aki azon ül.

²³Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok azt, ami a törvényben fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni. ²⁴Vak vezetők, kiszűritek a szűnyogot, a tevét pedig lenyelitek.

²⁵Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele vannak rablásvággyal és féktelenséggel. ²⁶Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen!

²⁷Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal. ²⁸Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.

²⁹Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, és felékesítitek az igazak sírköveit, ³⁰és ezt mondjátok: Ha atyáink idejében éltünk volna, nem vettünk volna részt velük a próféták véreinek kiontásában. ³¹Ezzel csak azt bizonyítjátok magatokról, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak. ³²Cselekedjete csak ti is atyáitok mértéke szerint! ³³Kígyók, viperafajzatok! Hogyan menekülhetnétek meg a gyeheennával sújtó ítélettől? ³⁴Ezért íme, én prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok: egyeseket közülük megöltök és keresztre feszítetek majd, másokat pedig megkorbácsoltok zsinagógáitokban, és városról városra üldöztök, ³⁵hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön, az igaz Ábel véritől Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit meggyilkoltatok a templom és az áldozati oltár között. ³⁶Bizony, mondom nektek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel.

Jézus panasza Jeruzsálem ellen (Lk 13,34–35)

³⁷Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezi azokat, akik hozzá küldettek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! ³⁸Íme, elhagyatottá lesz a ti házatok. ³⁹Mert mondom nektek, nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: „Áldott, aki az Úr nevében jön!”

24

Jézus jövendölése a templomról (Mk 13,1–2; Lk 21,5–6)

¹Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá a tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit. ²Ő azonban így szólt hozzájuk: Látjátok mindezt? Bizony, mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.

A nagy megpróbáltatás ideje (Mk 13,3–20; Lk 21,7–24; Mt 10,17–22)

³Amikor Jézus az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá tanítványai külön, és ezt kérdezték: Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének? ⁴Jézus így válaszolt nekik: Vigyázzatok, nehogy valaki megtévesszen titeket! ⁵Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! – és sokakat megtévesztenek. ⁶Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, ne rémüljete meg, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. ⁷Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. ⁸De mindez a vajúdás kínjainak kezdete. ⁹Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért. ¹⁰Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölik egymást. ¹¹Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. ¹²Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. ¹³De aki mindvégig kitart, az

üdvözül. ¹⁴Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég.

¹⁵Amikor tehát meglátjátok, hogy „a pusztító utálatosság” ott áll a szent helyen – erről beszélt Dániel próféta, aki olvassa, értse meg! –, ¹⁶akkor azok, akik Júdeában lesznek, meneküljenek a hegyekbe, ¹⁷aki a ház tetején lesz, ne szálljon le, hogy kihozzon valamit, ¹⁸és aki a mezőn lesz, ne térjen vissza, hogy elhozza felsőruháját. ¹⁹Jaj a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban! ²⁰Imádkozzatok, hogy ne kelljen télen, sem szombaton menekülnötök. ²¹Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha. ²²Ha nem rövidítenének meg azok a napok, nem menekülne meg egyetlen halandó sem, de a választottakért megrövidítenek azok a napok.

Az Emberfia eljövetele (Mk 13,21–37; Lk 17,23–27.34–37; 21,25–31; 12,39–40)

²³Akkor, ha valaki ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus, vagy amott: ne higgyétek el! ²⁴Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak majd, nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy így megtévesszék, ha lehet, a választottakat is. ²⁵Íme, előre megmondtam nektek. ²⁶Ha tehát azt mondják nektek: Íme, a pusztában van, ne menjetek ki! Íme, a belső szobákban van, ne higgyétek el! ²⁷Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának az eljövetele is. ²⁸Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk.

²⁹Közvetlenül ama napok nyomorúsága után pedig „a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az ég tartóoszlopai megrendülnek”. ³⁰És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden nemzetsége, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. ³¹És ő elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig. ³²Tanuljatok a fügefa példájából: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. ³³Így ti is, amikor látjátok mindezt, tudjátok, hogy közel van ő, az ajtó előtt! ³⁴Bizony, mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik. ³⁵Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.

³⁶Azt a napot pedig és azt az órát senki nem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. ³⁷Mert ahogyan Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. ³⁸Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, ³⁹és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is. ⁴⁰Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik, ⁴¹két asszony örül a kézimalommal, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik. ⁴²Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!

⁴³Gondoljatok arra, ha tudná a ház ura, hogy mikor jön el éjjel a tolvaj, akkor virrasztana, és nem hagyná, hogy betörjenek a házába. ⁴⁴Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!

Az okos és a gonosz szolga (Lk 12,42–46)

⁴⁵Ki tehát a hű és okos szolga, akit azért rendelt szolgálói fölé az úr, hogy a maga idejében eledelt adjon nekik? ⁴⁶Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura, amikor megjön!

⁴⁷Bizony, mondom nektek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt. ⁴⁸Ha pedig az a gonosz szolga így szólna szívében: Késik az én uram, ⁴⁹és verni kezdené szolgatársait, és együtt enne és inná a részegesekkel; ⁵⁰megjön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja; ⁵¹akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

25

A tíz szűz

¹Akkor hasonló lesz a mennyek országa ahhoz a tíz szűzhez, akik vették a lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására. ²Öt közülük balga volt, öt pedig okos. ³A balgák ugyanis amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, ⁴az okosak viszont a lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban. ⁵Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak. ⁶Éjfélkor azután kiáltás hangzott: Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására! ⁷Ekkor ezek a szűzek mind felébredtek, és rendbe hozták a lámpásukat. ⁸A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert a lámpásunk kialszik. ⁹Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is, menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak! ¹⁰Amíg azok vásárolni voltak, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. ¹¹Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk! ¹²Ő azonban így válaszolt: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket.

¹³Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!

A talentumok (Lk 19,12–27)

¹⁴Mert úgy van ez, mint amikor egy idegenbe készülõ ember hívatta szolgálait, és rájuk bízta vagyonát. ¹⁵Az egyiknek adott öt talentumot, a másiknak kettõt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint, és elment idegenbe. ¹⁶Az, aki az öt talentumot kapta, azonnal elindult, vállalkozásba fogott velük, és másik ötöt keresett hozzá. ¹⁷Ugyanígy a két talentumos is másik kettõt keresett hozzá. ¹⁸Aki pedig az egyet kapta, elment, gödröt ásott a földbe, és elrejtette ura pénzét. ¹⁹Hosszú idõ múlva azután megjött ezeknek a szolgálknak az ura, és számadást tartott velük. ²⁰Eljött az, aki az öt talentumot kapta, hozott másik öt talentumot, és így szólt: Uram, öt talentumot bízál rám: nézd, másik öt talentumot kerestem. ²¹Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hû szolgám, a kevésen hû voltál, sokat bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömeiben! ²²Eljött az is, aki a két talentumot kapta, és ezt mondta: Uram, két talentumot bízál rám: nézd, másik két talentumot kerestem. ²³Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hû szolgám, a kevésen hû voltál, sokat bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömeiben! ²⁴És amikor eljött az, aki az egy talentumot kapta, ezt mondta: Uram, tudtam, hogy könyörtelen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál. ²⁵Félelmemben elmentem tehát, és elástam a talentumodat a földbe: nézd, itt van az, ami a tied. ²⁶Ura így válaszolt neki: Te gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és onnan is gyűjtök, ahova nem szórtam? ²⁷Ezért el kellett volna vinned a pénzedet a pénzváltókhoz, és amikor megjöttem, kamatostul kaptam volna vissza azt, ami az enyém. ²⁸Vegyétek el tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van! ²⁹Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincs, még az is elvétetik, amije van. ³⁰A haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Az utolsó ítéletről

³¹Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. ³²Összegyűjtenek elé minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. ³³A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

³⁴Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek az országot, amely készen áll számotokra a világ kezdete óta. ³⁵Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, ³⁶mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. ³⁷Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy

enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? ³⁸Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? ³⁹Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? ⁴⁰A király így felel majd nekik: Bizony, mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.

⁴¹Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. ⁴²Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, ⁴³jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. ⁴⁴Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? ⁴⁵Akkor így felel nekik: Bizony, mondom nektek, valahányszor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg. ⁴⁶És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.

26

Jézus utoljára szól szenvedéséről (Mk 14,1–2; Lk 22,1–2; Jn 11,47–53)

¹Amikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz: ²Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a húsvét ünnepe, és az Emberfia átadatik, hogy megfeszíttessék.

³Ekkor összegyűltek a főpapok és a nép vénei Kajafás főpap palotájában, ⁴és elhatározták, hogy Jézust csellel elfogják és megölik. ⁵De ezt mondták: Ne az ünnepen, nehogy zavargás legyen a nép között.

Jézus megkenetése Betániában (Mk 14,3–9; Jn 12,1–8)

⁶Amikor pedig Jézus Betániában, a leprás Simon házában volt, ⁷odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága olaj volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére.

⁸Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: Mire való ez a pazarlás?

⁹Hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és odaadni a szegényeknek. ¹⁰Amikor ezt Jézus észrevette, megkérdezte tőlük: Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem, ¹¹mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. ¹²Mert amikor ezt az olajat a testemre öntötte, a temetésemre készített elő. ¹³Bizony, mondom nektek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.

Júdás elárulja Jézust (Mk 14,10–11; Lk 22,3–6)

¹⁴Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskáriótes Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, ¹⁵és így szólt: Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt? Azok pedig harminc ezüstöt fizettek neki.

¹⁶Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.

Az utolsó vacsora (Mk 14,12–25; Lk 22,7–23; 1Kor 11,23–25)

¹⁷A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el? ¹⁸Ő ezt válaszolta: Menjetek a városba egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van, nálad tartom meg a húsvéti vacsorát tanítványaimmal. ¹⁹A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

²⁰Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal. ²¹Miközben ettek, így szólt: Bizony, mondom nektek, hogy közületek egy el fog árulni engem. ²²Ekkor nagyon elszomorodtak, és egyenként kezdték kérdezni tőle: Talán csak nem én vagyok az, Uram? ²³Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. ²⁴Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb

lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. ²⁵Megszólalt Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: Talán csak nem én vagyok az, Mester? Ő azt felelte neki: Te mondtad.

²⁶Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! ²⁷Azután vette a poharat, és hálát adva nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, ²⁸mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. ²⁹De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.

Az Olajfák hegyén (Mk 14,26–31; Lk 22,33–34)

³⁰Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére. ³¹Akkor így szólt hozzájuk Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: „Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai.” ³²De miután feltámadtam, előttem megyek Galileába. ³³Ekkor Péter így szólt hozzá: Ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha meg nem botránkozom. ³⁴Jézus ezt mondta neki: Bizony, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. ³⁵Péter így válaszolt: Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg. Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

A Gecsemáné-kertben (Mk 14,32–42; Lk 22,39–46)

³⁶Akkor elment velük Jézus egy helyre, amelyet Gecsemánének hívtak, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom. ³⁷Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett. ³⁸Akkor így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok velem! ³⁹Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. ⁴⁰Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Nem tudtatok egy órát sem virrasztani velem? ⁴¹Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén. ⁴²Másodszor is elment, és így imádkozott: Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod. ⁴³Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. ⁴⁴Otthagytá őket, újra elment, és harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. ⁴⁵Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább és pihenjete! Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik. ⁴⁶Ébredjete, menjünk! Íme, közel van az, aki engem elárul.

Jézus elfogatása (Mk 14,43–52; Lk 22,47–53; Jn 18,3–11)

⁴⁷Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől. ⁴⁸Az árulója ezt a jelet adta nekik: Akit megcsókolok, ő az, őt fogjátok el! ⁴⁹És azonnal Jézushoz lépett, és így szólt: Üdvözlégy, Mester! – és megcsókolta őt. ⁵⁰Jézus ezt mondta neki: Barátom, ezért jöttél! Akkor odamentek, megragadták Jézust, és elfogták. ⁵¹Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak, a kardjához kapott, kirántotta azt, lesújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét. ⁵²Ekkor így szólt hozzá Jézus: Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. ⁵³Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? ⁵⁴De akkor miképpen teljesednének be az Írások, hogy ennek így kell történnie?

⁵⁵Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: Mint valami rabló ellen, úgy vonultatok ki kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok engem! Mindennap a templomban ültem és tanítottam, és nem fogtatok el. ⁵⁶Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

Jézus a nagytanács előtt (Mk 14,53–65; Lk 22,66–71; Jn 18,12–14.19–24)

⁵⁷Azok pedig, akik elfogták Jézust, elvitték Kajafához, a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének. ⁵⁸Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájáig, bement az udvarra, és ott ült a szolgálkkal, hogy lássa, mi lesz ennek a vége. ⁵⁹A főpapok pedig és az egész nagytanács hamis tanúvallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák, ⁶⁰de nem találtak, pedig sok hamis tanú állt elő. Végül előálltak ketten, ⁶¹akik azt állították, hogy Jézus ezt mondta: Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap alatt fel tudom építeni. ⁶²A főpap felállt, és így szólt hozzá: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak? ⁶³Jézus azonban hallgatott. A főpap azt mondta neki: Az élő Istenre kényszerítelek, mondd meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia! ⁶⁴Jézus így felelt: Te mondtad. Sőt, azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőin. ⁶⁵A főpap ekkor megszagatta ruháját, és így szólt: Istent káromolta! Mi szükségünk van még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást. ⁶⁶Mit gondoltok? Azok így feleltek: Méltó a halálra! ⁶⁷Azután szembeköpték, arcul ütötték, mások pedig bottal verték, ⁶⁸és ezt mondták: Prófétáld meg nekünk, Krisztus, ki ütött meg téged!

Péter megtagadja Jézust (Mk 14,66–72; Lk 22,54–62; Jn 18,15–18.25–27)

⁶⁹Péter pedig kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és így szólt: Te is a galileai Jézussal voltál. ⁷⁰Ő azonban tagadta mindenki előtt, és ezt mondta: Nem tudom, mit beszélsz. ⁷¹Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és ezt mondta az ott levőknek: Ez a názáreti Jézussal volt. ⁷²Ő ismét tagadta: Esküszöm, hogy nem ismerem azt az embert. ⁷³Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a beszéded is elárul téged. ⁷⁴Akkor átkozódni és esküdzöni kezdett: Nem ismerem azt az embert. És nyomban megszólalt a kakas. ⁷⁵Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.

27

Jézust átadják Pilátusnak (Mk 15,1; Lk 23,1; Jn 18,28–32)

¹Amikor megvirradt, a főpapok és a nép vénei valamennyien azt a határozatot hozták Jézus ellen, hogy halálra adják őt. ²Azután megkötözték, elvitték, és átadták Pilátusnak, a helytartónak.

Júdás halála (ApCsel 1,16–20)

³Amikor pedig Júdás, aki elárulta őt, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek, ⁴és ezt mondta: Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el. De azok ezt mondták: Mi közünk hozzá? A te dolgod. ⁵Ekkor ő behajította az ezüstöket a templomba, és eltávozott, majd elment, és felakasztotta magát. ⁶A főpapok felszedték az ezüstöket, és így szóltak: Nem szabad a templom kincséhez tenni, mert vérdíj ez. ⁷Azután határozatot hoztak, és megvásárolták belőle a Fazekasmezőt, az idegenek számára temetőnek. ⁸Ezért hívják ezt a mezőt a mai napig Vérmezőnek. ⁹Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása: „És vették a harminc ezüstöt, a felbecsültnek árát, akit ennyire becsültek” Izráel fiai, ¹⁰és odaadták a Fazekasmezőért, „ahogyan megparancsolta nekem az Úr”.

Jézus Pilátus előtt (Mk 15,2–5; Lk 23,1–5; Jn 18,33–38)

¹¹Jézust pedig a helytartó elé állították, aki ezt kérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Jézus pedig ezt felelte: Te mondd. ¹²De mikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt. ¹³Akkor így szólt hozzá Pilátus: Nem hallod, mennyi mindennel vádolnak? ¹⁴Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó nagyon elcsodálkozott.

Jézus és Barabbás (Mk 15,6–15; Lk 23,17–25; Jn 18,39–40; 19,4–16)

¹⁵Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátani a sokaságnak egy foglyot, akit ők kívántak. ¹⁶Volt pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. ¹⁷Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak? ¹⁸Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki.

¹⁹Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenté neki: Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta. ²⁰A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. ²¹A helytartó újra megkérdezte őket: Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon? Azok ezt mondták: Barabbást. ²²Pilátus így szólt hozzájuk: Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? Mindnyájan azt kiáltották: Feszítsessék meg! ²³Azután ezt kérdezte: De mi rosszat tett? Azok pedig még hangosabban kiáltottak: Feszítsessék meg! ²⁴Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a zavargás még nagyobb lesz, vizet hozatott, a sokaság előtt megmosta a kezét, és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. A ti dolgotok! ²⁵Az egész nép így kiáltott: Az ő vére mirajtunk és a mi gyermekeinken! ²⁶Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és átadta őt, hogy megfeszítsék.

Jézus megcsúfolása (Mk 15,16–19; Jn 19,1–5)

²⁷Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és az egész őrség köré gyűlt. ²⁸Levetköztették őt, bíborszínű köpenyt adtak rá, ²⁹tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe, és térdet hajtvá előtte, gúnyolták őt: Üdvözlégy, zsidók királya! ³⁰Azután leköpdösték, majd elvették tőle a nádszálat, és a fejét verték vele.

Jézus megfeszítése (Mk 15,20–32; Lk 23,26–39; Jn 19,16–24)

³¹Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék. ³²Kifelé menet találkozott egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. ³³Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek, ³⁴epével kevert bort adtak neki inni. De amikor megízlelte, nem akart inni belőle. ³⁵Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin; ³⁶azután leültek ott, és őrizték. ³⁷Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, ezzel a felirattal: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. ³⁸Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.

³⁹Akik elmentek mellette, a fejüket rázva káromolták, ⁴⁰és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről! ⁴¹Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: ⁴²Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne! ⁴³Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedveli őt; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok. ⁴⁴A vele együtt megfeszített rablók is ugyanígy gyalázták.

Jézus halála (Mk 15,33–41; Lk 23,44–49; Jn 19,28–30)

⁴⁵Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön. ⁴⁶Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lámá sabaktáni?” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” ⁴⁷Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. ⁴⁸Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszállra tűzte, és inni adott neki. ⁴⁹De a többiek ezt mondták: Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt. ⁵⁰Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.

⁵¹És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. ⁵²A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. ⁵³Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.

⁵⁴Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez!

⁵⁵Volt ott sok asszony is, akik távolról figyelték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust, hogy szolgáljanak neki. ⁵⁶Közöttük volt a magdalai Mária és Mária, a Jakab és József anyja, valamint a Zebedeus fiainak anyja.

Jézus temetése (Mk 15,42–47; Lk 23,50–55; Jn 19,38–42)

⁵⁷Amikor beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. ⁵⁸Ő elment Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. ⁵⁹József elvitte a holttestet, tiszta gyolcsba göngyölte, ⁶⁰és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített, és elment. ⁶¹Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.

A sír őrzése

⁶²Másnap pedig, szombaton, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, ⁶³és így szóltak: Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Három nap múlva feltámadok! ⁶⁴Ezért parancsold meg, hogy őrizzék a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, azután azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül! Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél. ⁶⁵Pilátus azonban ezt válaszolta: Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok. ⁶⁶Ők pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt.

28

Jézus feltámadása (Mk 16,1–11; Lk 24,1–12; Jn 20,1–18)

¹Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. ²És íme, nagy földrengés lett, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és odalépve elhengerítette a követ, és leült rá. ³Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. ⁴Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. ⁵Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust kerseitek. ⁶Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. ⁷És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek.

⁸Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. ⁹És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözölve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. ¹⁰Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljete! Menjetek el, adjátok hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

Az őrség megvesztegetése

¹¹Amikor az asszonyok eltávoztak, íme, néhányan az őrségből bementek a városba, és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt. ¹²Azok pedig összegyűltek a vénekkel, és úgy határoztak, hogy sok ezüstpénzt adnak a katonáknak, ¹³és így szóltak: Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt, amíg mi aludtunk. ¹⁴És ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük őt, és kimentünk benneteket a bajból. ¹⁵Azok elfogadták a pénzt, és

úgy tettek, ahogyan kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.

Az apostolok kiküldése (Mk 16,15–16)

¹⁶A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. ¹⁷És amikor meglátták őt, leborultak előtte, némelyek azonban kételkedtek. ¹⁸Jézus pedig hozzájuk lépett, és így szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. ¹⁹Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, ²⁰tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.